

Arrest

nr. 191 942 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 6 mei 2017 geïnterpelleerd op de trein van Luik naar Brussel.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 6 mei 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer die verklaart te heten:

naam: Q.(...)

voornaam: S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

■ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14; Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken*

■ *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is niet in het bezit van voldoende financiële middelen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12/12/2012 dat hem betekend werd op 07/05/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van een tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene is niet in het bezit van voldoende financiële middelen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12/12/2012 dat hem betekend werd op 07/05/2014= Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend

Vasthouding:

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene is niet in het bezit van voldoende financiële middelen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12/12/2012 dat hem betekend werd op 07/05/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.3. Eveneens op 6 mei 2017 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan tevens diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer die verklaart te heten:

Naam : Q.(...)

voornaam : S.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Ghana

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2> tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/05/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is niet in het bezit van voldoende financiële middelen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12/12/2012 dat hem betekend werd op 07/05/2014.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de onbevoegdheid van de steller van de akte aan en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 6, 7, 8 en 9 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit). Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“(…)

Quant à l'ordre de quitter le territoire

14. Le premier acte attaqué est pris sur pied des dispositions suivantes :

Article 7 alinéa 1 : 1° - défaut de possession des documents visés à l'article 2 de la Loi.

Article 74/14 : motif pour lesquels aucun délai n'est accordé pour quitter le territoire :

o Article 74/14 § 3, 1° : risque de fuite.

o Article 74/14 § 3, 4° : non-exécution d'une décision antérieure d'éloignement.

15. L'article 74/14 § 3 prévoit :

« // peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, ou;

4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement, ou;

5° il a été mis fin à son séjour sur le territoire en application de l'article 11, §2, 4°, de l'article 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, ou de l'article 18, § 2, ou; 6° le ressortissant d'un pays tiers a introduit plus de deux demandes d'asile, sauf s'il y a des éléments nouveaux dans sa demande ».

Ainsi l'autorité compétente pour diminuer ce délai ou faire application de 74/14 § 3 n'est pas identifiée dans la Loi pas plus que dans les articles 6,7,8,9 de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009.

Une délégation est bien prévue à l'article 8 de l'arrêté précité mais ne concerne que l'article 74/14 § 1er de la Loi (alinéa 3 à 5 et § 2 alinéa 2) article qui règle la question de la prolongation du délai et non sa restriction.

Dans ce contexte, Monsieur J.(...) C.(...) n'était pas compétent pour faire application de la disposition précitée.

16. L'article 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs précise que la « motivation exige consiste en L'indication, dans l'actef des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

17. En l'espèce, les dispositions, appliquées pour justifier la diminution du délai, l'ont été par une personne incompétente, de sorte que la motivation relative à la diminution du délai doit être considérée comme inexistante. Monsieur C.(...) ne pouvant en faire application pour motiver sa décision. Dans ce contexte, rien ne justifie en droit les motifs pour lesquels aucun délai n'est accordé au requérant pour quitter le territoire. La motivation devant être pertinente en fait et en droit, celle en droit est manquante et entraîne l'annulation du 1er acte attaqué en raison de l'incompétence de l'auteur de l'acte pour faire application de l'article 74/14 et du défaut de motivation qui en résulte.”

2.2. Verzoeker betoogt in wezen dat de steller van de akte niet bevoegd was om deze beslissing te nemen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat artikel 8 van het Delegatiebesluit bepaalt dat “(a)an de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 7, eerste lid; (...)”. Bijgevolg is dhr. J. C., die als administratief assistent tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om overeenkomstig artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet “een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten” af te geven. Uit artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet blijkt dat de (reguliere) termijn 0 tot 30 dagen bedraagt. In zijn middel maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bepaling van deze termijn, die inherent verbonden is aan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en zonder dewelke een bevel om het grondgebied te verlaten volkomen zinledig blijft, een aparte bepaling in het Delegatiebesluit zou vereisen.

De vaststelling dat het louter bepalen van de reguliere termijn van 0 tot 30 dagen geen specifieke delegatie vergt, wordt bevestigd door het bepaalde in artikel 6, §1, van het Delegatiebesluit waarin uitdrukkelijk is bepaald dat de specifieke bevoegdheid om een verlenging van de reguliere termijn toe te staan of om preventieve maatregelen te nemen ter vermijding van onderduiken gedurende de reguliere termijn, zoals bedoeld in artikel 74/14, §1, derde tot vijfde lid, en §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet enkel toekomt aan een personeelslid die minimaal de functie van attaché uitoefent of tot de klasse A1 behoort.

2.4. De Raad stelt vast dat dhr. J.C. op grond van het Delegatiebesluit bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

2.5. Er werd geen onbevoegdheid of motiveringsgebrek aangetoond, noch een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 6 tot 9 van het Delegatiebesluit.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“La requérante prend un second moyen pris de la violation des articles 8 et 13 de la CEDH, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de la violation des articles 74/13 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et violation du principe général de droit de l'Union européenne à être entendu par les deux actes attaqués

7.3.1.1 ère Branche

22. *Bien que la CJUE l'ai rappelé dans un arrêt récent, que l'article 41 de la Charte s'adresse non pas aux Etats membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union, la Cour estime cependant que :*

« Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts »

23. *L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1 de la Directive 2008/115/CE, lequel porte que :*

« Les Etats membres prennent une décision de retour à rencontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ».

Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

24. *La CJUE a indiqué, dans son arrêt C-249/13, rendu le 11 décembre 2014, que :*

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...]. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. Ensuite, [...] en application de l'article 5 de la directive 2008/115 lorsque les Etats membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours [...] »

25. *Dans son arrêt C-383/13, prononcé le 10 septembre 2013, la CJUE a précisé que :*

« [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause

que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »

26. En l'espèce, la partie adverse, qui avait connaissance de l'existence, dans le chef du requérant d'une vie privée et familiale en Belgique au sens de l'article 8 de la CEDH, n'en dit mot dans l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée qui lui sont notifiés

La partie requérante reproche non seulement à la partie adverse d'avoir pris ses décisions sans respecter l'obligation de l'entendre préalablement, principe général de droit interne et européen mais également d'avoir motivé les actes attaqués sans tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause. Il n'apparaît pas que la partie adverse ait examiné avec attention la situation du requérant qui vit en Belgique depuis plus de 15 ans avec sa compagne Madame B. D. et sa fille avec qui il forme une cellule familiale depuis plus de 7 ans, Il a en outre créé des liens, et noué des liens étroits avec ses proches.

27. Force est de constater que l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée se cantonnent à énumérer les dates de certains actes administratifs, sans tenir compte des circonstances de fait propres à l'intéressé, sans tenir compte du recours pendant depuis près de quatre ans contre la décision de refus de séjour, dans lesquels un grief défendable sur le pied des articles 8 de la CEDH était dûment invoqué.

Ce faisant, la partie adverse viole tant son devoir de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents du dossier administratif que l'article 8 de la CEDH.

En effet, quant à l'expulsion de personnes en séjour illégal, la Cour et Votre Conseil se sont prononcés sur le respect de la vie privée et familiale et les obligations positives qui en découlent. La partie adverse doit « se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance »

28. L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme exige, dans le cadre d'une ingérence dans la vie privée et familiale, qu'elle soit justifiée par un ou plusieurs des buts légitimes visés au §2 de cet article et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique.

Il incombe à la partie adverse, dans le cadre d'une ingérence dans la vie privée et familiale, de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. A défaut, la décision viole l'article 8 de la CEDH.

A tout le moins, dans le cadre d'une première admission, et même à défaut d'ingérence, il convient d'examiner si la partie adverse, au terme d'une balance des intérêts en présence, est tenue à une obligation positive pour permettre de maintenir et développer la vie privée et/ou familiale.

Or, l'établissement du centre principal des intérêts de la partie requérante en Belgique s'est réalisé au cours de ces quinze dernières années de séjour de la partie requérante sur le territoire, de sorte que l'existence d'une vie privée et sociale ne peut être ignorée par la partie adverse cristallisée notamment dans la demande d'obtention d'un titre de séjour sur pied de l'article 9 bis, du 2 mars 2012 et toujours pendante devant votre Conseil.

De surcroît, le requérant a fait valoir les liens socio-professionnels et affectifs qui participent à son équilibre de vie. Sa relation avec sa compagne, Madame B. et de sa fille qui l'appelle papa atteste de l'existence d'une vie privée et sociale en Belgique.

29. L'article 8 de la CEDH protège le droit à l'épanouissement personnel et celui de nouer et de développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur.

La partie adverse, en ne procédant à aucun examen, dans ses décisions d'éloignements, sur le pied de l'article 8 de la CEDH, alors qu'elle avait connaissance des griefs du requérant quant à l'impact des décisions d'éloignement et de refus de séjour sur sa vie privée et familiale, viole l'article 8 de la CEDH et est disproportionnée.

30. Si le requérant avait été entendu sur sa vie familiale en Belgique il aurait été fait mention de sa compagne et de sa fille. Ainsi la partie requérante a, par ce biais et par l'acte introductif d'instance, fait « valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] », ainsi que prescrit dans les arrêts du 10 septembre 2013, M.G. et N.R. de la Cour de Justice de l'Union Européenne, étant en l'occurrence la potentielle existence d'une vie familiale sur le territoire. En conséquence, la partie défenderesse n'apparaît pas avoir pris en considération tous les éléments qui ont été portés à sa connaissance par la partie requérante,

31. A cet égard, un arrêt « Khaled Boudjlida », rendu le 11 décembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit à être entendu

« fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité d de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision

susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...] la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] »

32. La partie défenderesse a donc pris les deux décisions attaquées en faisant fi du recours actuellement pendant devant votre conseil, pris de la violation de l'article 8 de la CEDH et a ainsi omis de prendre en considération l'ensemble des éléments relatifs à la vie familiale vantée du requérant en terme de demande de séjour

33. La partie défenderesse n'a ainsi pas respecté le droit de la partie requérante à être entendue avant la prise d'une décision d'éloignement, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 en ne prenant pas en compte tous les éléments de la cause afin de s'assurer, avant de procéder à un éloignement forcé de la partie requérante, à une mise en balance adéquate des intérêts en présence, s'agissant de l'ordre public et de la présence sur le territoire belge d'une potentielle vie familiale. Partant, la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme est fondée.

7.3.2. 2^e. Branche

34-. Dans le recours introduit à rencontre de la décision d'irrecevabilité de sa demande de séjour introduite sur le pied de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980, la partie requérante invoquait le respect de sa vie privée et familiale, garanti par l'article 8 de la CEDH

Dès lors que la partie requérante invoque un grief défendable de violation des articles 8 de la CEDH, le requérant doit jouir d'un recours effectif pour prévenir la violation ou la faire cesser. La partie adverse viole ce recours effectif si elle prend et exécute une décision d'éloignement, alors qu'elle n'ignore pas que Votre Conseil doit se prononcer sur la légalité de décisions antérieures

La partie adverse, en ne motivant pas les décisions attaquées sur l'existence de recours pendants relatifs aux droits fondamentaux du requérant et sur le droit du requérant à un recours effectif pour prévenir la violation de ses droits fondamentaux, viole l'article 13 de la CEDH."

2.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.8. Verzoeker gaat in een eerste onderdeel van zijn tweede middel volkomen voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissingen, zodat hij niet aantoonde dat de bestreden beslissingen een motiveringsgebrek zouden bevatten.

2.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.10. Verzoeker stelt in wezen dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat hij in dat verband niet zou zijn gehoord.

2.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

2.12. Om te kunnen nagaan of met de in het voormelde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen, waaronder het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM, rekening werd gehouden, kan het door verzoeker geschonden geachte hoorrecht, vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), een cruciale rol spelen. Dit artikel uit het Handvest bepaalt het volgende:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)"

2.13. De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest. Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat

de schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, *M.G. en K.R.*, C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

2.14. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) maakt een “*terugkeerbesluit*” uit in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), zodat dit als een tenuitvoerlegging van het Unierecht beschouwd dient te worden.

2.15. Verzoeker betoogt in wezen dat in het bestreden bevel niets wordt vermeld over het bestaan van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, terwijl hij beweert reeds 15 jaar in België te wonen en met zijn vriendin B. en zijn dochter sinds 7 jaar een gezinscel te vormen. Indien verzoeker zou zijn gehoord, zo meent hij, had hij zijn vriendin en zijn dochter kunnen vermelden.

2.16. De Raad wijst erop dat in het administratief dossier geen enkele indicatie kan worden gevonden van het bestaan, in hoofde van verzoeker, van een beschermenswaardig gezinsleven. In zijn middel verwijst verzoeker naar een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 2 maart 2012, maar in deze aanvraag is nergens sprake van mevrouw B. of een dochter waarmee hij een gezinscel zou vormen.

2.17. Verzoeker kan trouwens niet worden bijgetreden dat hij helemaal niet zou zijn gehoord. Daargelaten de vraag of de informatie uit het ‘Administratief Verslag Vreemdelingencontrole’, dat in het dossier is opgenomen, op alle elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan worden betrokken, blijkt dat verzoeker bij zijn interpellatie op 6 mei 2017 door de spoorweggpolitie te Brussel minstens in de gelegenheid werd gesteld toelichting te verschaffen omtrent de “*Reden (van zijn) verblijf*” en melding te maken van een eventueel “*FAMILIELID IN BELGIË*”. Verzoeker gaf echter geen enkele toelichting over de vriendin of de dochter die thans in het verzoekschrift worden vermeld. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zou zijn geschonden.

2.18. Aangezien niet blijkt dat verzoeker ooit aan de gemachtigde van de staatssecretaris te kennen heeft gegeven dat hij er in zijn hoofde sprake is van een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in België en hij ook thans aan zijn verzoekschrift geen informatie toevoegt over zijn vriendin en dochter, acht de Raad het bestaan van dit gezinsleven onvoldoende bewezen en kan de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden verweten dat hij hiermee bij het treffen van de verwijderingsmaatregel geen rekening mee heeft gehouden en hieromtrent niet heeft gemotiveerd.

2.19. Verzoeker betoogt in een tweede middelonderdeel dat zijn recht op een effectief beroep zou zijn geschonden omdat hij zich in zijn beroep tegen een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, zou hebben gebaseerd op zijn recht op privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM waardoor thans zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals voorzien in artikel 13 van het EVRM zou worden geschonden.

2.20. Verzoeker levert zelf geen enkele indicatie over het rolnummer waaronder zijn beroep gekend is. Op grond van de gegevens die op de griffie van de Raad beschikbaar zijn, stelt de Raad vast dat verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2012 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard (gekend onder rolnummer

RvV 116 241), middels het tussenarrest van 8 augustus 2013 (RvV 8 augustus 2013, nr. 108 133) naar de algemene rol werd verwezen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 7 januari 2013 enkel een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen had aangevoerd en nergens een schending van een hogere rechtsnorm c.q. het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM had aangevoerd. Verzoekers middel mist op dit punt feitelijke grondslag.

2.21. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Uit wat voorafgaat blijkt dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM onmogelijk kan worden aanvaard waardoor niet verder dient te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

2.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 en/of artikel 13 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht aangetoond. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, thans de eerste bestreden beslissing, steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

3.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de onbevoegdheid aan van de steller van de akte en de schending van artikel 6 van het Delegatiebesluit. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"18. L'interdiction d'entrée est justifiée par la partie adverse sur pied des dispositions suivantes : - Article 74/11 § 2- 2ème alinéa : La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

o 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; o 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée

19. L'article 6 de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences prévoit que délégation de pouvoir est donnée aux membres du personnel de l'Office des Etrangers qui exercent au minimum, une fonction d'attaché ou appartenant la classe 1 pour l'application des disposition de la loi du 15 décembre 1980 ; (...) 74/11/ § 1er, 2ème alinéa (...), les assistants administratifs ne jouissant d'une délégation de compétence que dans les cas où ils sont désignés nommément par le Directeur général de l'Office des Etrangers au moyen d'un écrit, daté et signé par lui. En l'espèce Monsieur C.(...) n'est pas attaché et ne joint pas à la décision attaqué ladite délégation de sorte que le deuxième acte attaqué est pris par une personne incompétente et par conséquent nul."

3.2. De vraag naar de bevoegdheid van de steller van de akte is materie van openbare orde (RvS 15 maart 2011, nr. 212.047). Een inbreuk op de bevoegdheid van de steller van een akte heeft als gevolg dat de beslissing in zijn geheel als gebrekkig moet worden beschouwd. Een dergelijke inbreuk kan slechts hersteld worden door het nemen van een nieuwe beslissing (RvS 27 januari 2011, nr. 210.755).

3.3. Uit artikel 6, §1, van het Delegatiebesluit blijkt dat er delegatie van bevoegdheid wordt verleend aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren om de in artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen te nemen. Deze delegatie wordt in artikel 6, §2, van het Delegatiebesluit uitgebreid tot personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van administratief assistent uitoefenen, maar enkel in geval van uitdrukkelijke aanwijzing.

3.4. Wat het inreisverbod betreft, lijkt verzoeker te kunnen worden bijgetreden waar hij stelt dat de bevoegdheid om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen op grond van artikel 6, §2, van het Delegatiebesluit enkel aan een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van administratief assistent uitoefent kan worden gedelegeerd indien *"die bij naam*

daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven”.

3.5. Ter terechtzitting verwijst de aanwezige raadsman van de verwerende partij naar het administratief dossier. Hierin kan echter geen enkele indicatie worden gevonden dat dhr. J.C., die als administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken werkt en die de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) heeft getroffen, hiertoe door middel van een gedagtekend en door de directeur-generaal of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent, ondertekend schrijven werd aangewezen.

3.6. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd getroffen door een personeelslid die daartoe niet bevoegd was.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige door verzoeker aangevoerde schendingen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze thans niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring voor zover dit gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, voor zover dit gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing, in zoverre deze gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN